

A Tử thét lên lanh lảnh:

- Sao ngươi lại cứu ta đem ra đây?

Du Thản Chi đáp:

- Cô nương! Lúc đó... mà tại hạ không ra tay thì cô còn khổ nữa.

A Tử hỏi:

- Ta chịu khổ thì việc gì đến ngươi?

Du Thản Chi ngẩn mặt ra hồi lâu rồi áp ứng đáp:

- Cô nương! Tại hạ... chỉ muốn cho cô... không phải khổ sở. Tuyệt không có ác ý gì. Cô nương trách mắng tại hạ... Hỡi ôi! Nếu tại hạ biết thế thì không ra tay giải cứu nữa.

A Tử vừa khóc vừa nói:

- Di nhiên là ta đau khổ. Tỉ như ngươi mà đột nhiên bị mù hai mắt trong lòng ngươi có vui sướng được không?

Du Thản Chi nhăn nhó cười đáp:

- Nếu cặp mắt cô nương sáng lại được thì dù tại hạ có phải đi mù cũng rất cam tâm.

A Tử ngẩn người ra một lúc. Hồi lâu nàng im tiếng khóc, hỏi:

- Ngươi là ai?

Du Thản Chi nghe nàng hỏi vậy thì không khỏi ớn lạnh. Nguyên gã vốn kính mộ A Tử, sùng bái A Tử. Lúc người gã không gần nàng, trái tim gã không giờ phút nào là không nghĩ tới nàng. Gã tưởng nàng nghe thanh âm cũng biết gã rồi. Cớ sao nàng còn hỏi câu này? Hay là lâu ngày nàng đã quên mình?

A Tử ở Nam Kinh nước Liêu hưởng mùi phú quý, thiếu gì những cuộc vui chơi. Gã đầu sắt đi rồi thì lại có trò khác để nàng giải muộn, nên nàng đã quên sạch không nhớ gì đến mặt mũi tiếng tăm Du Thản Chi nữa. Và lại, nàng vừa được cứu thoát khỏi tay Đinh Xuân Thu, nàng đoán chắc là một tay cao thủ võ lâm nào, chứ đâu có ngờ là Du Thản Chi?

© HQD

HỒI THỨ BẢY MƯƠI MỐT

NHỮNG PHÚT MÊ LY CỦA GÃ SI TÌNH

Du Thản Chi thộn mặt ra hồi lâu không trả lời. Bỗng nghe A Tử lên tiếng hỏi nữa:

- Người có phải là Mộ Dung công tử không?

Du Thản Chi lẩm nhẩm đáp lại:

- Mộ Dung công tử? Mộ Dung công tử?

Rồi bóng dáng chàng Mộ Dung Phục tuấn tú như hiển hiện ra trước mặt gã. Dù gã chưa bịt cái đầu sắt đem so với Mộ Dung Phục cũng trăm phần chưa được một. Huống chi bây giờ gã đã thành nửa người nửa quỷ trông rất quái dị. Gã tự thẹn hình thù xấu xa của mình khẽ đáp:

- Không! Không phải! Tại hạ không phải là Mộ Dung công tử!

A Tử vênh mặt lên nghĩ một lát rồi hỏi:

- Nghe thanh âm người dường như hãy còn nhỏ tuổi. Người có phải là bạn Mộ Dung công tử không?

Tướng mạo Mộ Dung Phục đã in sâu vào óc A Tử. Bây giờ tuy hai mắt đui mù, nàng vẫn tưởng người cứu mình tất nhiên là một trang thiếu niên tuấn tú mặt mũi xinh tươi, nên nàng mới hỏi có quen biết Mộ Dung Phục không?

Du Thản Chi thấy tinh thần A Tử dường như rất minh mẫn mau lẹ. Gã liền đáp theo chiều:

- Vâng! Tại hạ với Mộ Dung công tử là chỗ quen biết.

A Tử hơi ngẩng đầu lên hỏi:

- Sao? Người cũng giống Mộ Dung công tử và cũng tuấn tú như chàng ư?

Mặt nàng đương lợt lạt mà hỏi mấy câu này có ẩn hiện mấy tia ửng hồng. A Tử nhắm mắt lại rồi lau khô những huyết tích đi, trông bề ngoài dường như không phải cô gái đui mù, nét mặt ửng hồng, dong nhan càng thêm diễm lệ.

Du Thản Chi đứng thộn mặt ra mà nhìn không nói lên lời.

Hồi lâu A Tử lại hỏi:

- Người ở đây làm chi?

Du Thản Chi đáp:

- Tại hạ trông nom cho cô nương.

A Tử hỏi:

- Trông nom cho ta? Sao người lại trông nom cho ta?

Du Thản Chi đáp:

- Cô nương xinh đẹp quá, tại hạ chẳng muốn làm gì hết, chỉ muốn nhìn cô thôi.

Nét mặt A Tử đỏ tươi hơn lên, nàng hỏi:

- Người biểu ta xinh đẹp lắm ư?

Du Thản Chi thờ dãi đáp:

- Đúng thế! Tại hạ chưa từng thấy trên trần gian có người nào đẹp bằng cô.

A Tử bị Đinh Xuân Thu đánh mù mắt, lòng nàng khô héo lại. Nhưng nàng làm môn hạ phái Tinh Tú đã lâu ngày và đã được mục kích không biết bao nhiêu là hình phạt thảm khốc. Nàng lấy cấp báu vật của bản môn phạm tội phản thầy là nặng lắm. Thế mà chỉ bị Tinh Tú lão quái chọc mù đôi mắt kể ra là nhẹ lắm rồi. Tuy trong lòng nàng lấy làm bực dọc, nhưng chỉ là cái bực dọc của người tự nhiên bị mù mắt mà thôi.

Lúc này nàng tưởng người cứu mình là một chàng thiếu niên anh tuấn, một vị công tử võ nghệ cao cường, trong lòng cũng cảm thấy vui vui. Nhất là nghe đối phương nói vậy, trái tim nàng đập loạn lên.

Lúc nàng còn học võ nghệ ở phái Tinh Tú, bọn sư huynh đều cho nàng là một cô gái ngang ngạnh. Đến khi nàng đi theo Tiêu Phong thì cũng chưa từng chú ý đến nàng đẹp hay xấu. Cũng trong thời gian này, chỉ có Du Thủ Chi là khen nàng đẹp. Nhưng Du Thủ Chi thân phận đê hèn, lời khen của gã không khiến cho lòng nàng xúc động. Bây giờ nàng chẳng hiểu người cứu mình là ai, và lời khen lại lọt vào tai thì cái phản ứng trong tâm trạng nàng khác hẳn hồi trước. Nàng sung sướng không thốt ra lời được. Hồi lâu A Tử mới hỏi lại:

- Người bảo ta xinh đẹp, và chưa từng thấy vị cô nương nào xinh đẹp bằng ta ư?

Du Thủ Chi đáp:

- Đúng thế!

A Tử hỏi:

- Phải chăng người nói vậy để chiều lòng ta?

Du Thủ Chi đáp:

- Nếu lời tại hạ nói là trá ngữ thì chẳng được chết yên lành. Trong lòng gã sùng bái A Tử không biết đến đâu mà kể. Gã nói câu này với cả tấm lòng thành thực. Nhưng một ý nghĩ về chữ "tình" và chữ "ý" làm mặt gã nóng bừng, tưởng chừng như mình phạm tội tiết mạn A Tử.

A Tử ngăn người ra hồi lâu, xịu mặt lại nói:

- Ta biết là người dối ta... Ta đã đui cả hai mắt thì dù có xinh đẹp cũng không đến mức độ như người vừa nói. Trừ phi hết thảy các thiếu nữ khắp thiên hạ đều mù mắt mà người biểu ta là người đẹp nhất trong những người đẹp thì còn có thể nghe được.

Du Thủ Chi nghe nàng nói vậy không khỏi sợ run. Dĩ nhiên là trên đời chẳng ai có đủ lực lượng để làm mù mắt hết thảy các cô gái trong thiên hạ. Nhưng giả tử A Tử mà có năng lực đó thì nàng quyết làm thẳng tay chẳng chút do dự.

Du Thủ Chi vội nói:

- Cô nương! Tuy cô nương bị đui mù mà vẫn xinh đẹp như trước. Cô chẳng nên nghĩ ngợi làm gì cho mệt trí.

A Tử lặng lẽ hồi lâu không nói gì.

Du Thủ Chi lại hỏi:

- Cô nương! Trước tại hạ tất nhiên cũng có nhiều người ca tụng cô rồi chứ?

A Tử trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Có đấy! Có một gã cũng khen ta xinh đẹp.

Trống ngực Du Thản Chi càng đánh mạnh hơn, gã hỏi hộp hỏi:

- Người đó là ai?

A Tử đột nhiên phì cười đáp:

- Giả tử ngươi mà thấy gã thì nhất định phải cười đến chết ngất. Gã là một đứa ngu xuẩn, ta đã cho bịt đầu gã bằng một cái lông sắt, và kéo gã bằng Thiết Sứ (thằng hề bằng sắt). Cứ mỗi khi ta buồn thì lại sai người đem đánh gã để giải muộn.

Du Thản Chi có ý khơi mào để A Tử bàn đến chuyện mình, thử xem trong lòng nàng có ấn tượng gì về mình không để tùy cơ thổ lộ chân tướng. Bây giờ gã nghe nàng nói vậy, bất giác ớn lạnh nửa người. Té ra trong con mắt nàng, mình chỉ là một đồ chơi không hơn không kém. Nếu bây giờ mình nói rõ thân phận, tất nhiên nàng phải thất vọng vô cùng.

Nghĩ vậy bất giác gã buông một tiếng thở dài não nuột.

A Tử hỏi ngay:

- Sao ngươi lại thở dài?

Du Thản Chi đáp:

Tại hạ nghĩ tội nghiệp cho gã đầu sắt đó! A Tử nói:

- Gã chết rồi! Giả tử gã còn sống ta muốn đập cái đầu sắt ra coi chắc là thú vị lắm!

Du Thản Chi nghe A Tử nói vậy, bất giác run lên, lùi lại một bước. Gã đưa tay lên sờ cái đầu sắt đã dính liền vào da thịt gã. Nếu cứ để vậy lòi ra chắc phải mất mạng hoặc đau đớn không chịu nổi.

Du Thản Chi tự hỏi:

- Mình tội tình gì mà nàng ngược đãi mình đến thế, vẫn chưa chịu buông tha? Mấy năm nay Du Thản Chi bị hành hạ đủ điều, quen chịu đựng những minh oan khuất ngược đãi. Gã chỉ nghĩ một chút xíu rồi lại nói hùa theo A Tử :

- Phải đó! Tại hạ cũng nghĩ cái trò đó rất thú vị!

A Tử lại càng cao hứng, đột nhiên nàng thò tay ra nắm lấy tay Du Thản Chi nói:

- Té ra ngươi cũng đồng ý như ta, thích những trò tình nghịch cổ quái này.

Du Thản Chi bị bàn tay nhỏ nhắn của A Tử nắm lấy, người gã run run bần bật. Gã nói lắp bắp luôn miệng:

- Gã đầu sắt đó... Gã đầu sắt đó...

A Tử hỏi:

- Gã đầu sắt đó làm sao?

Du Thản Chi đáp:

- Sao cô nương không đưa gã đầu sắt đó vào miệng cộp hay trước hàm sư tử để xem những răng sắc nhọn của nanh thú ngoạm cái đầu sắt đó có thú không?

A Tử vỗ tay cười nói:

- Hay quá! Sao mà ý nghĩ của ngươi lại giống ta đến thế! Ta đã thử qua rồi. Nước Đại Tự cõi Tây Vực đã ngoạm đầu sắt đó nhưng không thủng.

A Tử trong lòng khoan khoái, nàng vừa nói vừa múa chân tay loạn lên. Nàng vô tình đã chạm ngón tay vào đầu sắt của Du Thản Chi đánh keng một tiếng.

Du Thản Chi kinh hãi quá, vội lộn người đi, lùi ra xa.

A Tử hỏi:

- Chà! Ngón tay ta chạm vào cái gì vậy?

Du Thản Chi đáp:

- Trước ngực tại hạ có mang miếng hộ tâm kính.

A Tử gật đầu hỏi:

- Đó chắc là một báu vật hãn hữu trên thế gian?

Du Thản Chi biết rằng không nên bộc lộ thân phận, gã thở một cái rồi đáp:

- Miếng hộ tâm kính này đúng bằng vàng lấy ở đỉnh núi Thiên Sơn. Dao kiếm chém không thủng, những tà khí cũng không xâm nhập vào được.

A Tử khen thâm rồi hỏi:

- Tên ngươi là gì?

Du Thản Chi buột miệng đáp:

- Tại hạ họ Vương tên gọi Tinh Thiên.

Gã nói quanh mà A Tử không nghi ngờ gì hết. Nàng hỏi:

- Võ công ngươi thuộc môn phái nào?

Du Thản Chi đáp:

- Võ công tại hạ lai lịch không phải tầm thường. Chính là từ Đạt Ma lão tổ thân hành truyền dạy. Môn đó kêu bằng...

Gã nghĩ bụng:

- Nếu mình muốn được ở liền với A Tử thì thật vui sướng vô cùng!

Gã liền buột miệng nói luôn:

- Võ công bản môn kêu bằng "Cực lạc phái", và tại hạ chính là chưởng môn nhân phái Cực lạc.

A Tử cất tiếng khen:

- Ngươi còn nhỏ tuổi, thế mà đã là chưởng môn một phái, trách nào mà ngươi chẳng cứu ta ra khỏi tay Đinh Xuân Thu một cách dễ dàng.

Du Thản Chi lúc cứu A Tử, gã tuyệt đối không nghĩ gì đến hành động của mình. Giả tử gã nghĩ trước nghĩ sau thì không bao giờ dám động thủ. Gã nhăn mặt lại mà cười, nhưng miệng vẫn đáp:

- Đúng thế! Đinh Xuân Thu thì đã là cái thá gì? Ai sợ lão thì sợ chứ tại hạ quyết không sợ lão!

A Tử tiến lên một bước ngừng đầu đứng trước mắt Du Thản Chi. Du Thản Chi thấy làn hơi thơm ngào ngạt thấm vào phế phủ, tim gã đập loạn lên, tâm thần rung động hồi hộp.

A Tử lại từ từ dơ tay ra sờ vào cổ tay Du Thản Chi rồi thuận tay đưa xuống nắm lấy lưng bàn tay gã.

Du Thản Chi nín thở quay lại nhìn A Tử thấy con người trong ngọc trắng ngà, nước da mịn màng và mềm như nhung lụa, bất giác gã thộn mặt ra.

A Tử hỏi:

- Sao ngươi không hỏi họ tên ta?

Du Thản Chi ngây ngô hỏi:

- Tên họ cô nương là gì?

A Tử đáp:

- Ta họ Đoàn tên gọi A Tử.

Du Thản Chi máy môi lấp bắp một hồi rồi gọi lên bằng một thanh âm lí nhí.

- A Tử!

Trên mặt A Tử thoáng qua một nụ cười, nàng nói:

- Ta thích người gọi đến tên ta. Vậy người gọi một tiếng nữa cho ta nghe thử.

Du Thản Chi lại gọi:

- A Tử!

Du Thản Chi vốn coi A Tử như một tiên nữ trên trời. Gã có ngờ đâu ngày nay được gọi đến tên A Tử mà nàng lại thích cho gã gọi là khác.

Nét mặt A Tử tươi cười hơn hờ hởi:

- Người có chịu làm bạn với ta không?

Du Thản Chi tâm thần chấn động. Dĩ nhiên là gã nguyện ý được kề cận A Tử. Nhưng gã lại sợ ở với nàng lâu tất bị nàng phát giác ra mình là Du Thản Chi. Đột nhiên gã lùi lại một bước. Hai tay ôm lấy cái đầu sắt lắc thật mạnh tưởng chừng như gã lắc cho cái đầu sắt bật ra.

A Tử cảm thấy Du Thản Chi đột nhiên lùi lại phía sau thì lòng nàng không khỏi khó chịu. Nàng nói:

- Té ra người không có ý nguyện muốn ở với ta một nơi.

Du Thản Chi vội nói:

- Không... không! Tại hạ chỉ lo...

A Tử hỏi:

-Lo gì?

Du Thản Chi đáp:

-Lo rằng ở với cô nương mà không làm cho cô nương được vui lòng.

A Tử nói:

- Thế thì người làm to. Ta chỉ muốn có người ở luôn bên ta là ta đủ vui rồi. Tinh Tú lão quái không chịu tha ta, nếu không có người kề cận, lão đuổi đến nơi thì làm thế nào? Du Thản Chi nghe A Tử nói vậy, gã biết rõ đó là câu nàng nói với Vương Tinh Thiên chớ không phải nói với Du Thản Chi. Nhưng trong lòng gã cũng cảm thấy ấm cúng dị thường. Từ khi nhà gã gặp cơn biến cố đến nay, lênh đênh trôi dạt, ném đủ mùi cay đắng. Không bao giờ gã ngờ đến có lúc êm ấm như bữa nay.

A Tử hơi ngửa đầu lên hỏi:

-Sao? Người có nhận lời ta không?

Du Thản Chi đáp:

-Dĩ nhiên là tại hạ ưng thuận nhưng...

A Tử vội gạt đi:

-Ta không muốn người nói nhưng gì nữa.

Vẻ mặt nàng hờn mát khiến cho trong lòng Du Thản Chi tựa hồ như bay bổng lên lưng trời. Gã nói:

- Cô nương đã không muốn nghe thì tại hạ không nói nữa.

A Tử nở một nụ cười nói:

- Người hãy đưa ta ra bờ sông đã!

Du Thản Chi sửng sốt hỏi:

- Ra bờ sông làm chi?

A Tử nói:

- Mặt mũi ta chắc lem luốc, cần phải đi rửa.

Du Thản Chi nói:

- Mặt cô nương tuy có vết máu nhưng chẳng có gì khó coi hết.

A Tử cũng thoáng qua một nụ cười nhưng là một nụ cười thâm lương âm đạm.

Du Thản Chi dơ cánh tay ra, cánh tay gã run bần bật. Gã nói:

- Cô nương!... Bám vào tay tại hạ để tại hạ dắt đi.

A Tử vươn tay ra bám lấy tay Du Thản Chi. Du Thản Chi toàn thân như bị điện giật, run lên không ngớt. Không bao giờ gã tưởng đến dù là trong giấc mơ, có ngày A Tử bám vào tay mình.

A Tử tựa vào gã đi từng bước một, vừa đi vừa nói những câu rất êm tai khiến cho tâm thần Du Thản Chi phải bàng hoàng.

A Tử hỏi:

- Chỗ này không có con sông nhỏ nào ư?

- Du Thản Chi như người mơ mộng tỉnh giấc, bên tai gã nghe tiếng nước chảy róc rách vội đáp:

-Dường như phía trước có sông thì phải?

Hai người lẹ bước chùng vài chục bước thì xuyên vào một đám vườn đào, quả thấy một con sông nhỏ nước trong vắt. Những khúc quanh nước đổi chiều chảy bật lên những tiếng xoe xoe.

Du Thản Chi đưa A Tử đến bờ sông nói:

- A Tử! Chỗ cô nương đứng đây là bờ sông rồi đó!

A Tử cúi xuống, thò tay vào nước sông, nàng nói:

- Người hãy lui ra xa, bao giờ ta gọi sẽ quay lại.

Du Thản Chi thấy A Tử bảo mình đi xa ra thì bàng hoàng hỏi lại:

- Sao?

A Tử dậm chân nói:

- Ta bảo người đi xa ra thì người đi đi, hỏi gì nữa?

Nguyên nàng vẫn được nuông chiều thành ra tính khí cực kỳ ương ngạnh. Nhất là một năm nay ở phủ Nam Viện đại vương trong thành Nam Kinh, nàng tha hồ mà quát tháo, mà làm oai, làm phước. Bây giờ tính khí này bất giác lại nổi lên.

Nhưng nàng vừa buột miệng nói ra thì sực nhớ lại hiện nay mình không thể làm oai làm phách được. Gã mà tức giận bỏ mình đây thì làm thế nào? Nghĩ thế nàng vội đứng dậy ôn tồn nói:

-Trong lòng ta đang phiền muộn, thành ra nóng tính hay gắt. Người đừng giận ta nghe!

Du Thản Chi lúc ở với A Tử đã bị đòn vọt hành hạ mà gã vẫn lấy làm dễ chịu, còn lớn tiếng mắng mỏ đối với gã đã vào mùi gì? Huống chi gã không ngờ được A Tử xin mình đừng giận, thế là được nàng sủng ái lắm rồi. Gã sung sướng quá hấp tấp đáp ngay:

- Không... không hề chi! Chỉ cần sao cho cô nương đang vui lòng còn đối với tại hạ thì cô nương muốn nói năng hay quát mắng thế nào cũng được hết.

A Tử rất lấy làm kỳ, nàng tự hỏi:

- Tại sao anh chàng Vương công tử này là một gã thiếu niên đặc chí mà đối với mình lại ngoan ngoãn, bảo sao nghe vậy? Chẳng lẽ mình có ngôi sao chiếu mệnh được hưởng phúc phận này chăng?

Nghĩ vậy, bất giác nàng khoái chí nói:

- Vậy thì người đi xa ra, đừng có nhòm trộm nghe!

Du Thản Chi lắc đầu nói:

- Cô nương bảo tại hạ rời xa ra, tại hạ chẳng an tâm chút nào.

A Tử cười nói:

- Thôi đi đi!

Du Thản Chi vẫn quyến luyến không muốn rời xa. Gã đi mỗi bước lại quay đầu lại. Khá lâu mới đi ra xa được vài ba chục bước rồi dừng chân lại. Hồi lâu gã nghe tiếng A Tử gọi:

- Vương công tử! Người ở đâu đó?

Du Thản Chi chờ lâu nóng ruột, vừa nghe tiếng A Tử đã chạy nhanh lại.

A Tử rửa mặt mũi sạch sẽ. Nàng cởi bỏ bộ đồ nam trang, mặc một tấm áo màu tía lợt vừa khít vào mình. Hai mắt hé mở, miệng tùm tùm cười, con người đẹp lồ lộ đứng ở bờ sông.

Du Thản Chi đứng thộn mặt ra không nhúc nhích và cũng không thốt ra lời được. A Tử hỏi:

- Vương công tử! Người nhìn xem bây giờ còn có chỗ nào khó coi không?

Du Thản Chi vẫn đứng ò ra không nói được.

A Tử đột nhiên lộ vẻ bồn chồn, hốt hoảng hỏi:

- Người... không ở trước mặt ta ư?

Du Thản Chi hồi lâu mới bật ta tiếng:

- Có tại hạ đây.

A Tử hỏi:

- Thế mà sao người không trả lời ta?

Du Thản Chi nói:

- Tại hạ... không biết nói thế nào cho phải.

A Tử tiến về phía trước hai bước. Nàng dơ tay lên đột nhiên quờ trúng cái đầu sắt của Du Thản Chi.

Du Thản Chi run lên vội lùi lại. Mặt A Tử lộ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Đầu người đội thứ mũ gì vậy?

Du Thản Chi mồ hôi toát ra như tắm đáp:

- Không có chi hết..., đó chỉ là cái mũ thường.

A Tử hỏi:

- Sao ta đụng phải như một tấm sắt?

Du Thản Chi chẳng hiểu A Tử có trông rõ không, gã lắc đầu lia lịa đáp:

- Không, không! Đó là trên mũ có mảnh ngọc bội mà thôi.

Gã vừa nói vừa lùi lại. Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Minh có ở cùng A Tử một chỗ cũng không thể để nàng biết mình là gã đầu sắt Du Thản Chi. Cái lông sắt con chụp đầu thì thế nào cũng có một ngày bị nàng khám phá ra. Khi đó nàng sẽ hết cả tử tế với mình.

Gã hai tay ôm đầu rồi lảo đảo:

- Ta phải bỏ cái đầu này đi! Nhất định phải trừ khử mi đi!

Rồi gã trở gót đi luôn.

A Tử nghe có tiếng chân bước, kinh hãi hỏi:

- Vương công tử! Người đi đấy ư? Đi đâu bây giờ?

Du Thản Chi dừng bước đáp:

- A Tử! Tại hạ chợt nhớ đến một việc phải làm ngay. Cô nương đứng đây chờ tại hạ. Tại hạ làm xong sẽ trở lại liền.

A Tử vẻ mặt thâm trầm hỏi:

- Người phải làm việc gì? Có gấp rút lắm không?

Du Thản Chi nhăn nhó cười đáp:

- Nếu việc này không làm xong thì tại hạ khó lòng ở với cô nương một chỗ được

A Tử nghĩ thầm:

- Thằng cha này tuổi trẻ lãng mạn, lý nào không có tình nhân. Gã đi gấp rút thế này chắc là để đến từ biệt người tình cũ rồi đến với mình.

Nghĩ đến đây nàng khoái chí hỏi:

- Được rồi! Ta ở đây chờ người. Người đi chừng bao lâu sẽ trở lại?

Du Thản Chi cân rồi A Tử để quyết tâm trừ khử cái đầu sắt. Nhưng cái đầu này đã liền vào da thịt, trừ khử nó đâu phải là chuyện dễ. Có khi mất mạng như chơi. Nếu mình chết đi thì còn đâu mà trở lại với A Tử?

Gã nghĩ vậy, thộn mặt ra không biết đáp thế nào?

A Tử lại nghĩ bụng:

- Thằng cha này chắc nhiều nhân tình lắm. Gã đi từ biệt phải mất nhiều thì giờ. Nghĩ vậy, nàng liền nói tiếp:

- Người muốn đi bao lâu cũng được. Ta ở đây chờ người. Sấn chấp lâu mau, người cứ trở lại là được.

Du Thản Chi nói:

-Tại hạ nhất định xong việc sẽ trở lại ngay.

A Tử khẽ thở dài nói:

- Thôi người đi đi!

Du Thản Chi đi vài bước rồi quay lại nói:

- A Tử chỉ có mình cô nương...

A Tử ngắt lời:

- Ta ở đây không đi đâu hết. Chắc cũng chẳng có điều gì đáng ngại. Người đi mau rồi trở lại đây!

Du Thản Chi nghĩ bụng:

- Sau khi mình bỏ được cái đầu sắt ra rồi, A Tử đã đui mắt, không nhận ra được mình nữa. Từ đó trở đi mình yên chí ở với nàng lâu dài không còn lo sợ gì nữa, thì trên đời này còn có gì khoái lạc hơn?

Du Thản Chi nghĩ vậy, trở gót chạy như bay về phía trước.

© [HQD](#)

HỒI THỨ BẢY MƯỜI HAI

GẶP XUÂN THU LẠI ĐƯỢC BUÔNG THA